

Indslag til generalforsamlingen 2021

Som dansklærer underviser jeg eleverne i de mange forskellige genrer, der er indenfor danskfaget og ikke mindst genrernes kendetegn. Hvor romanen er en længere tekst med kapitler, der lægger op til næste kapitel, er novellen den kortere tekst, der kan stå alene, og hvor der ikke er en: "Fortsættelse følger."

Nu er en tale jo hverken en novelle eller en roman, men kigger jeg tilbage på generalforsamlingen i august, så holdt jeg en tale, som i høj grad bar præg af den skolehverdag, vi havde haft det sidste halvår, nemlig en skolehverdag præget af corona. Og min afslutning mindede om novellens afslutning – jeg rundede den af og sagde: "Når vi om ikke alt for længe atter må drive en skole, hvor fællesskabet er det helt centrale, så må det, som coronatiden lærte os, ikke glemmes, så skal vi fortsat huske at værdsætte fællesskabet og værne om det, for vi kan ikke længere tage fællesskabet for givet."

Så i august måned så vi mod lysere tider og tænkte at lige om lidt, så kan vi have en normal skolehverdag igen. Vi forestillede os ikke, at det var en længere roman, vi var i gang med, og at det ene kapitel ville blive afløst af det næste. Vi kendte åbenbart ikke genren. Jeg tænker, det kan sammenlignes med, når jeg siger til min 6. klasse, at de skal have en ny roman for. Det første, de spørger om, er "Hvor mange sider er den på?"

Underforstået – hvornår er det overstået - hvor længe skal vi holde det ud?

Skal man sammenligne det med coronaen, så ville det være det samme som at udlevere en lille tynd bog til dem, men hvor der hele tider kom flere sider i, når de troede, de var ved at være færdige. Jeg tør ikke tænke på, hvad mine elever ville gøre ved mig, hvis jeg gav dem sådan en bog. Men ingen tvivl om, at det vil vække ærgrelse og frustrationer.

Men tilbage til udgangspunktet, så troede jeg i august måned, at jeg var nået til afslutningen på min novelle. Jeg troede, det var slut med hjemmeskole, at vi kunne komme på lejrskole, at vi kunne holde morgensang, lave musical og mange af de andre ting, som vi har måtte undvære siden marts 2020. Jeg havde ingen ide om, at det var en længere roman, jeg var i gang med, og jeg netop nu til generalforsamlingen skulle stå og tage hul på kapitel 2 i romanen, for det var desværre ikke bare en kort novelle – det viste sig at være en længere roman, og det gør ikke det, at skulle holde tale til en generalforsamling, til en nem opgave, for talen skal jo handle, om året der gik, og så kan vi ikke, hvor gerne vi end vil, komme udenom corona, da vi ikke har haft en eneste normal skoledag i dette skoleår. Vi kan kigge tilbage på et helt skoleår, som har været påvirket af corona. Tænk hvis vi havde vidst det i august – det ville have virket helt urealistisk, men rent faktisk er jeg også glad for, at vi ikke vidste det, for det havde bestemt også påvirket os. Vi har brug for at håbe, vi har brug for at tro på lysere tider. Jeg tror, vi alle ville have tænkt: "Vi magter ikke et helt skoleår med corona." Men det gjorde vi jo, selvom det ikke har været et skoleår, der kommer ind på top-ti-listen over gode skoleår.

Jeg brugte coronaen i min tale i august til at snakke værdier, og jeg fortalte, hvordan coronaen i den grad havde betydet, at vi havde været tvunget til at drive en skole, hvor vi havde måtte gøre ting, der direkte gik imod vores værdigrundlag. Jeg fortalte i min tale,

hvordan vi under coronaen oplevede, hvad en skole uden vores værdier som fx fællesskab ville være for en skole, og i den forbindelse opfordrede jeg til, at vi huskede på dette, når det atter blev normale tilstande igen, og det gør sig stadigvæk gældende, men hvor der dengang var lidt håb om, at vi gik mod lysere tider, så er man nu en anelse mere slidt, tænker jeg. Den varme, den omsorg for at passe på hinanden i den svære situation, den forståelse, der var, er der ikke i samme grad længere, ikke af ond vilje, men fordi det jo er blevet hverdag.

Jeg læste om en undersøgelse, der gjorde indtryk på mig. Man havde taget nogle forsøgspersoner, der havde fået sat nogle elektroder på sig, så man kunne se, hvordan deres kroppe reagerede, når de så billeder af folk i forskellige situationer:

- man så fx en flok med mundbind – her reagerede kroppen ikke,
- man så en jubelscene fra en fodboldkamp, hvor folk stod tæt - her reagerede kroppen,
- man så et billede af nogle, der krammede - her reagerede kroppen,
- man så et billede, hvor der var fysisk afstand blandt folk - her reagerede kroppen ikke.

Overskriften lød: "Når det unormale bliver normalt." Det er helt vildt at tænke på – men det er jo rigtigt. Og jeg kom til at tænke på min egen skoletid, hvor elever kunne finde på at gå helt ind til siden, når de passerede en anden elev på gangen – ikke for at tage hensyn eller vise omsorg, men som led i mobning – oversat til: Den person vil jeg ikke i nærheden af. Et andet eksempel, som jeg oplevede i sidste måned, var, da jeg kørte forbi en legeplads i København. Vejret var fantastisk, og solen skinnede, og der var en masse børn, der legede sammen, og jeg følte, det var helt forkert. Tidligere ville jeg have nydt synet.

Vi kommer til at skulle lære nogle ting på ny igen, når corona er overstået. For det normale er, på nogle områder, blevet unormalt.

Og samtidig så er der også nogle ting og oplevelser, der ligger så langt væk, at vi ikke har glemt det, men alligevel så er de gledet lidt ud.

Jeg oplevede det på min egen krop i sidste uge, hvor jeg lige var ude på toilettet ved omklædningsrummene. Pludselig hørte jeg musik – vel og mærke levende musik fra musiklokalet. Jeg måtte straks ind og se, hvad der skete, og der stod 5. klasse, som var i gang med at give en lille koncert for deres klassevenner, som stod nede i salen og lyttede – selvfølgelig med mange meters afstand. Jeg har hele tiden vidst, jeg savner musikken, og at jeg savner, når børnene optræder, men det var først, da jeg oplevede det, at min krop for alvor afslørede, hvor meget jeg har savnet det.

Eller et andet eksempel: 4. klasse havde sidste torsdag afslutning i Spiren, og de løb rundt og legede udenfor kl. halv syv om aftenen. Jeg kom derud, da jeg skulle til at cykle hjem fra arbejde, og det var fantastisk at opleve, hvordan de hyggede sig og var sammen på en helt anden måde, end coronaen længe har kunnet give plads til – min krop reagerede på det, og det sendte straks tanker tilbage på lejrskoler og sociale arrangementer.

Når jeg i min indledning nævner, at jeg næsten ikke kan holde ud at skulle lave kapitel 2, så handler det selvfølgelig om, at vi i den grad savner vores normale skolehverdag – for det er den normale skolehverdag, vi brænder for, og så handler det selvfølgelig også om en træthed. Man kan godt holde gejsten oppe i en kortere periode, men det bliver unægtelig sværere, når perioden pludselig strækker sig over længere tid, men skal jeg fremhæve nogle, der på trods af dette har klaret det ekstremt flot, så er det vores kære børn og unge mennesker, for er der nogle, som har været særlig dygtige til at acceptere alt det, coronaen har medført, så er det dem. Tænk, hvad de har måtte stå model til. Tænk, hvad de har skulle affinde sig med. Tænk, hvor meget der blev lavet om og taget fra dem. Tænk på, hvordan vi gang på gang har slukket deres håb.

Og ja indrømmet, vi har også kunnet mærke i dette forår, hvor de var sendt hjem, hvor nogle efterfølgende var delvist sendt hjem, at det har været et svært forår for mange. Men det er kun, hvad man må forvente. Der vil være et oprydningsarbejde efter corona. Klasser skal bygges op igen, det har ikke været nemt at modtage onlineundervisning eller at bede om hjælp, når man sidder hjemme bag en skærm. Der vil være stof, som blev gennemgået under coronaskolen, som skal genopfriskes, men det kan ikke komme som nogen overraskelse – man kan ikke lave så meget om på børnenes hverdag og så tro, at der ikke kommer en ”regning”. Men igen, hold fast hvor har de klaret det flot, og vi kan lære af dem på mange måder.

Lige netop for at få deres perspektiv, inden jeg ”kloger” mig for meget på deres vegne, så bad jeg min 6. klasse skrive, hvad de har lært af corona, og hvad de ser frem til, når corona ikke længere er så aktuelt, som det er lige nu. Jeg har plukket lidt i deres beskeder, da flere nævnte de samme ting, men de svarede bl.a.

- En skriver: Jeg har lært af corona, at man er meget alene. Jeg har lært, at jeg skal søge mine venner, ellers føler man sig meget alene.
- En anden skriver: Jeg har lært at i 50% af ens hverdag, er man sammen med mennesker, og da jeg var hjemme, opdagede jeg, at man er meget afhængig af mennesker, og at det sociale er en meget vigtig del af ens hverdag. Corona har også lært mig, at man virkelig skal sætte pris på dem, der er omkring en, og at man skal bruge så meget tid, man kan med sin familie. Jeg har lært, at man skal nyde hvert eneste øjeblik med ens venner og veninder, og at man skal sætte pris på dem.
- Og så er der en, der skriver: Jeg har lært, at til at starte med var det sjovt at være hjemme, men det blev hurtigt kedeligt.
- En skriver: Jeg har lært, at man virkelig skal nyde nuet både med sine bedsteforældre, og alle dem man holder af, for der kan hurtigt komme en ting, der kan ændre ALT i ens hverdag.
- Og så er der en, der skriver: Jeg har lært, hvor vigtig vores sammenhold er. Corona har gjort, at vi ikke har kunne ses så meget, at vi ikke har kunne holde arrangementer eller fødselsdage. Jeg har savnet vores sammenhold og fællesskab

ufattelig meget, vi er gledet væk fra hinanden, og jeg håber, at det hele bliver, som det var engang

- En anden skriver: Jeg har lært hvor meget den normale undervisning betyder. Zoom var noget nyt, som udfordrede de fleste. Vi har en del, vi skal have indhentet nu, hvor vi er kommet i skole igen.
- Så er der en, der skriver: Jeg har lært, hvor vigtigt det er at snakke med sine forældre om det, man har lavet på en skoledag.
- En anden skriver: Jeg har lært af corona, at verden ikke kan være solskin hele tiden, men den har også lært mig, hvor vigtigt det er at passe på hinanden
- Og en sidste skriver mht, hvad corona har lært hende: I corona lockdown var jeg meget alene, meget hjemme og så ikke så mange. Det gjorde, at alle de ting man tog for givet før, fx venner, gæster, shopping, restauranter og især SKOLE! pludselig var væk. Nu er jeg mere taknemmelig, og de små ting i livet, som man ikke tænkte over, var faktisk det, man havde størst savn til...

Og til spørgsmålet om, hvad de ser frem til, svarede de:

- Jeg håber, at vi brænder mundbindene i gaderne ligesom i 2. Verdenskrig, da man brændte mørklægningsgardinerne
- Jeg ser frem til, at vi kan komme på lejrtur, for det er så fedt, og vi har altid de bedste ture, synes jeg. Derfor kan man også mærke, at klassen har brug for at komme på nogle ture.
- Jeg glæder mig til, at vi er færdig med coronaskole, og vi ikke skal have faste zoner.
- Jeg ser frem til, at vi kan have det sjovt og føle, at alt er ligesom det gamle fx. kaste med karameller og synge mega høj feriesangen.
- Jeg glæder mig til fællestime.
- Jeg glæder mig til at snakke med de andre klasser igen.
- Jeg håber, at smittetallet falder så meget, at man kan være sammen med alle dem, man holder af
- Jeg glæder mig til at få en masse gode minder.
- Jeg glæder mig til, at man ikke skal tænke på, om man nu er blevet testet for nylig, hvis man skal ud til nogle, som man ikke ser så tit
- Jeg glæder mig til, at man kan shoppe mere.
- Jeg glæder mig også til, at man kan være sammen med rigtig mange samtidig.
- Jeg glæder mig helt vildt til, at corona er væk, og vi kan holde arrangementer, og alt bliver som før. Jeg håber at alt bliver normalt igen.

- Jeg ser frem til den sommer, vi gik glip af sidste år - at kunne være sammen med alle sine venner sent på en sommeraften - uden at tænke på afstand og alle de regler. Jeg ser frem til at kunne møde flere mennesker - ikke at skulle være bange. Jeg ser frem til, at der ikke skal være mundbind. Jeg savner og ser frem til morgensang, sommerferiesang, flere dage med klassevenner, at kunne blande sig med klasser, at prøve de nye gynger, Jeg glæder mig til ET ÅR SOM FØR CORONA!!

Så når man læser disse små beskeder, så er der ingen tvivl om, at det har været en hård tid, men det vidner også om nogle unge mennesker, der ikke har mistet håbet, men som ved, at der skal rettes noget op igen. Og til de enkelte, som tvivler en lille smule på, om alt bliver normalt igen, da skylder vi dem at vise dem, at det gør det, og måske vil netop disse børn, som har oplevet coronaen på deres egen krop, huske at sætte pris på de helt små og nære ting, som de bl.a. beskriver i deres små beskeder. Det bliver en lærdom, som de tager med videre, tænker jeg, i en verden, hvor de ellers er blevet lidt beskyldt for at ikke at kunne se meget længere end deres egen næsetip. Jeg synes, disse små beskeder vidner om noget andet.

At sætte pris på og ikke bare tage tingene for givet, som disse 6. klasses elever nævner, er også en vigtig del, når der skal drives en god skole, for det kommer ikke af sig selv. En god skole kræver bl.a. nogle skønne unger og nogle engagerede forældre, der også er parate til at bakke op og hjælpe til, når der er brug for det. Det kræver forældre, som vil tage en ekstra tørn bl.a. ved at påtage sig noget bestyrelsesarbejde. Og for at blive ved bestyrelsesarbejder så må vi konstatere, at det endnu en gang har været en travlt år, hvor vi samtidig med ikke har haft mulighed for at mødes fysisk i samme grad som tidligere. Det har faktisk ikke været nemt. Det har været et år, hvor coronaen har fyldt en del, og vi atter engang har måtte sætte vores visionsmøder lidt på stand by. Forhåbentlig går vi nu et skoleår i møde, hvor vi kan bruge noget mere tid på visionssnakke m.m. Det ville være fantastisk - og en hel del sjovere. Det har selvfølgelig været en nødvendighed at bruge så meget energi på coronaskole, men opløftende og spændende, skal det nu ikke have skyld for at være.

I forbindelse med coronaen har der været en masse beslutninger, som skulle træffes, da ikke alle retningslinjer har været helt klare, og der også har været forskel på regler på skoler og så andre steder i samfundet, så det har været en jungle at navigere i. I har som bestyrelse bakket op, om Lenes og mine forslag, og ikke mindst har I som bestyrelse bakket op om at prioritere en så corona-sikker skole for børn og ansatte som muligt, og dermed også truffet beslutning om, at det må koste det, det skal, for bl.a. at sikre test, ekstra rengøring m.m. Det har været til stor gavn for alle, der har deres daglige gang på skolen, tænker jeg. Så tusind tak for det, og tusind tak for endnu et år med hårdt arbejde og god opbakning til skolen.

Da bestyrelsesarbejdet jo ikke er en fuldtidsbeskæftigelse, men samtidig et stykke arbejde, der kræver en del timer, så blev bestyrelsen i år ramt af, at skolens formand Rene måtte

trække sig pga arbejdspress. Det er det, der sker, og det har jeg fuld forståelse for. Her var det dejligt at mærke, hvordan bestyrelsen sikrede, at en ny var klar til at tage over, og Katrine tog formandsposten, og til dig Katrine vil jeg sige, at det har været rart, at du har stået klar, når der var brug for det, og jeg har haft mulighed for at kunne trække lidt ekstra på dig. Det er jeg rigtig glad for.

Til jer andre forældre vil jeg sige tak for jeres tålmodighed og søde beskeder i denne turbulente coronatid. I har fået beskeder med kort varsel. I har fået mange nye skemaer i løbet af året, og har vores beskeder været alt for uklare, - måske fordi de er blevet skrevet i al hast, så har I været søde til at sende en besked og bedt os om at uddybe.

Derudover så ved jeg jo også, at I som forældre også, ligesom os, mærker nogle børn og unge, som er blevet ramt af en skolegang præget af coronaskole, og selvfølgelig bliver I bekymrede. Men det er vigtigt, at vi husker på, at vi nok skal komme igennem det - sammen. Vi ved, at det har været svært, og vi er i fuld gang med igen at arbejde med både det faglige og arbejde med deres trivsel, nu hvor vi er så heldige at have fået dem alle tilbage. Og pludselig en dag, kære forældre, så er skolen atter åben for jer forældre igen, og vi kan komme i gang med at arbejde med forældretrivslen og fællesskabet igen.

Og til alle jer ansatte så ved jeg snart ikke, hvad jeg skal sige. Det har været et mærkeligt år som ansat, for vi har hele tiden været i en slags venteposition. I dag ser verden sådan her ud, så i dag skal I gøre sådan her, men vi kan ikke sige noget om i morgen. I har skullet omstille jer hele tiden. I har skullet opfinde sjove ting til hjemmeundervisningen – ja det kan man godt i 3-4-5 uger, men det er svært at blive ved. I har fået beskeder i sidste øjeblik, og noget information har I også selv måtte ud at søge. Det har ikke været nemme arbejdsbetingelser, men I har klaret det igen, igen.

Som flere af os har snakket om, så har det været et mystisk år, som på en måde er gået stærkt, fordi man har ventet på det normale, men pludselig var et skoleår næsten gået, og på den anden side har det også været drøjt ikke at kende dagen i morgen. Så kære personale, dvs sekretær, pedel, pædagogpersonale samt lærere, endnu engang tak for jeres store indsats, som endnu engang har krævet noget helt særligt af jer. Vi savner ligesom børnene også vores "klassefællesskab", og morgensang, feriesangen, lejrskoler m.m. Men vi må lære af børnene og bevare troen og håbet ligesom dem, og sammen med dem sprede smil og glæde, for det er det, vi gror af.

Da skolen var lukket ned i januar måned, og der kun var nødpassning, fik sangen: "Jeg samler på de små børns smil" en særlig betydning for mig, for det var rent faktisk det, jeg gjorde. Min daglige medicin mod fjernundervisning og Corona restriktioner var en tur ned til de få børn, der var her i nødpassning. Og her samlede jeg på smil, grin og sjove bemærkninger, og hvor kan sådan et besøg skabe megen energi og glæde. Det lærte jeg tilbage i januar måned.

Jeg vil slutte med min kære 6. klasse. De brokker sig af og til over de bøger, jeg vælger. Jeg er ikke i tvivl om, at hvis jeg om et år skulle stå til generalforsamlingen og – gud

forbyde det – skulle læse et kapitel 3 i min bog, så tænker jeg, at I forældre vil gøre det samme som eleverne – altså sukke dybt og tænke, hvornår det er overstået? Så skal vi ikke håbe på, at vi meget snart kan få afrundet denne bog og tage en lidt mere munter bog ned fra hylden fyldt med feriesang, lejrskoler, karamelkast, morgensang, visioner og fællesskab. Den bog vil jeg med glæde tage frem.